

JØRN LIER HORST

ZRÁDCE

≡ KNIHA ZLIN

Zrádce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Jørn Lier Horst

Zrádce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JØRN LIER
HORST

ZRÁDCE

JØRN LIER
HORST

ZRÁDCE

Přeložila Kateřina Krištůfková

≡ KNIHA ZLIN

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Těsně před sjezdem z dálnice si William Wisting ve zpětném zrcátku všiml blikajícího modrého světla. Ubral plyn. Přes mokré zadní sklo se obrysy ve tmě rozplývaly. Zásahový vůz se rychle blížil. Hasiči. Ve chvíli, kdy ho minuli, se mu o bok auta rozprskla odstříkující voda z vozovky.

Nils Hammer na sedadle spolujezdce zvedl oči. Odkášlal si, ale nic neřekl.

Hasiči sjeli na Larvik. Za nimi se vynořilo další auto se zapnutým majáčkem. Wisting znovu přibrzdil, aby mohlo projet.

Jednalo se opět o hasičský vůz, následovaný dvěma sanitkami. Na silnici se za nimi zvedlo podzimní listí.

Wisting vypnul autorádio a podíval se na hodiny na palubní desce. Ukazovaly 23.42.

Hammer se narovnal, otevřel přihrádku před sebou a vytáhl z ní ruční vysílačku.

Zapnul ji a uslyšel část hlášení. Hlídka Bravo právě dostávala pokyn, že se má vydat na jih.

„Rozumím,“ zachrastilo ve vysílače.

Oba policisté mlčeli, očekávali, že budou následovat další hlášení, která jim naznačí, co se stalo.

„Vážná dopravní nehoda,“ usoudil Hammer.

Wisting sledoval vozovku. Asfalt byl mokrý a černý, viditelnost mizerná. Po čelním skle se míhaly stěrače, přesto byly majáčky před nimi nezřetelné a záhy jim zmizely z dohledu docela.

Wistingovi se při pohledu na výstražné modré světlo vzdýcky trochu zrychlil tep.

„Nic pro nás,“ dodal Hammer. „Budeme se dál věnovat těm krádežím kol.“

K ničemu závažnějšímu během jejich účasti na semináři nedošlo. Hlídka zastavila nákladní auto se dvěma Rumuny plně naložené odcizenými jízdními koly.

Navzdory svým slovům si Hammer vysílačku raději nechal v ruce. Oba se zase odmlčeli. Dobře totiž věděli, že pokud z operačního střediska vyslali výjezdové hlídky na jih, stalo se nejspíš něco závažného, něco, co bude potřeba vyšetřit.

V tu chvíli je dohonilo další zásahové vozidlo. Wisting úplně zabrzdil a zajel až ke svodidlům. V protisměru se podobně uhnul taxík. Kolem prolétl velitelský spojový vůz. Tlak vzduchu Wistingovi rozhoupal auto.

„9-8, 9-8, 9-8. *Tady 1-1.*“

Wisting zalétl pohledem k Hammerovi a zařadil se za hasiče. Volací značka 9-8 označovala hromadné hlášení všem jednotkám. Využívala se zřídka.

„Z Møllebakken v Larviku máme hlášeno, že sesuv půdy strhl nejméně čtyři domy. První jednotka, která dorazí na místo, okamžitě podá hlášení. Dostupné jednotky, hlase se na kanálu dvě. 1-1 končím a přepínám.“

Hammer zaklel a přepnul na druhý kanál.

„1-1, civilní hlídka Fox na kanálu dvě,“ oznámil a uvedl jejich jména. „Máme to na místo tři minuty, jedeme přímo za velitelem hasičů.“

Wisting zapnul výstražné světlo v přední mřížce. Déšť před nimi najednou vypadal jako barevné jehličky.

Møllebakken byla osada přibližně v polovině cesty mezi Larvikem a Stavern. Domy tam stály v mírném svahu nad fjordem. Wisting si nedokázal představit, co by tam mohlo vyvolat masivní sesuv půdy.

Operátor jim přidělil volací značku Fox 4-1.

„Velitel zásahu je na kanálu pět.“

„Na kanálu pět, rozumím, končím,“ potvrdil Hammer.

Opět změnil kanál. Hlášení od jednotlivých složek integrovaného záchranného systému jen pršela. Jednotky si sdě-

lovaly údaje o bezpečném místě k zastavení, popisovaly, kde se svah utrhl, probíraly, kam umístit zátarasy a světlomety.

„Møllerbakken, tam bydlí Hermod,“ uvědomil si Hammer. „Úplně dole u vody.“

„Sisselin táta?“ chtěl se ujistit Wisting.

Hammer mlaskl, jako by si potřeboval navlhčit ústa.

„Byli jsme u něj v neděli na obědě, sedmého října,“ přikývl. „Sisselině mámě by bylo sedmdesát.“

Wisting se soustředil na řízení a uvažoval, jestli sám zná někoho, kdo tam bydlí. Vzpomněl si jen na jednoho obchodníka s uměním, ale nevybavil si jeho jméno.

„Máme nějaké pomůcky?“ zeptal se.

Hammer se otočil, zadíval se směrem ke kufru jejich kombíku a přitakal.

Většina služebních vozidel měla v zavazadlovém prostoru bednu s pomůckami, určenou především pro zásah u dopravních nehod. Obsahovala lékárníčku, signální světlo, kapsený svítilny, házečku, nějaké nářadí, hasicí přístroj a vlněné deky.

Volací značkou je oslovil velitel zásahu. Hammer mu odpověděl.

„Jaký máte dojezd?“ zeptal se velitel.

Wisting se znovu podíval na hodiny na palubní desce. Nyní ukazovaly 23.47.

„Do dvou minut jsme tam,“ odpověděl Hammer.

„Rozumím. Po příjezdu zřídíte kontrolní stanoviště pro sanitky na východní straně a zajistíte shromaždiště pro raněné a mrtvé.“

Hammer potvrdil příjem. Wisting se zamyslel. *Kontrolní stanoviště pro sanitky a shromaždiště.* Tyhle pojmy využívané v operativě se kdysi naučil, ale v praxi se s nimi nikdy neseťkal.

Sjel z hlavní silnice. Zjevně nefungovala elektřina, okolní domy tonuly ve tmě.

Velitelský hasičský vůz před nimi přibrzdil. Wisting učinil totéž. O dvě stě metrů dál ozařovaly modré majáčky tmavé noční nebe.

Hasiči pokračovali dál. Wisting odbočil doleva k moři a zapnul dálkové světlomety. Déšť padal zešikma a odstříkoval od asfaltu. Dojeli muže s kapesní svítilnou, který utíkal stejným směrem. Ve dveřích jednoho domu stála starší žena, přes ramena měla pléd a sledovala je pohledem.

Dorazili k sanitce parkující napříč. Vedle ní se shromáždila skupina lidí. Tři muži, dvě ženy a také záchranáři.

Wisting zajel ke krajnici, sáhl na zadní sedadlo pro bundu a vystoupil. V poryvech větru a bušení deště byly sem tam slyšet výkřiky.

Někteří přihlížející ustoupili, aby mu uvolnili cestu. Wisting si na bundě zapnul zip a prošel mezi nimi. Jen o pár metrů dál byl asfalt příčně roztržený a mezi daným místem a protější stranou zela odhadem šedesátimetrová trhlina.

Wisting popošel k odlučné hraně sesuvu. Hammer za ním přispěchal se dvěma kapesními svítilnami a jednu mu podal. Zjevně se tu utrhł svah a vzal s sebou všechno, co mu stálo v cestě. Wisting s Hammerem se nacházeli na bezpečném místě, proto se Wisting odvážil popojít ještě o kousek na skalnaté návrší napravo od silnice. Záře svítilny nedosahovala až dolů pod stěnu sesuvu, přesto viděl hlínu, kamení, bahno a sutiny. Rozbité střechy a zdi. Zasypaná auta. Mezi tím vším si razil cestu potůček.

O padesát metrů napravo se rozsvítilo světlo na stožáru na střeše hasičského vozu a odhalilo rozsah katastrofy. Sesuv musel strhnout víc než čtyři domy, snad dokonce až deset. Tudíž mohl zavalit až čtyřicet lidí, pokud byli všichni obyvatelé doma.

Hammer se chytil stromu a naklonil se nad hranu sesuvu.

„Hermodův dům stojí,“ zvolal. Ačkoli se snažil ovládat, v hlase mu zněla úleva.

Wisting se zadíval směrem, kterým kolega ukazoval, a došlo mu, že myslí dům na protější straně, skoro až dole u vody. Světlomet hasičů tam pořádně nedosahoval, nicméně bylo vidět, že část sesunuté masy se zarazila o zeď domu.

Hammer poodstoupil. Z dále se ozývaly sirény dalších zášahových vozidel. Wisting postřehl dole pod stěnou sesuvu pohyb, napravo od nich, a posvítil si tam. Na podvozek převráceného vozu se právě škrabal pes. Jinak tu nebylo ani živáčka.

Jeden z domů nejbliž sesuvu byl jednopatrový rodinný domek s dvojgaráží a velkým prostranstvím vpředu. Wisting sklopil v nečase hlavu a pospíchal ke skupince sousedů postávajících u sanitky.

„Kdo tam bydlí?“ ukázal.

Ohlásil se mu promočený muž.

„Potřebujeme shromaždiště. Mohl byste otevřít garáž a udělat v ní místo?“ požádal ho Wisting.

Oslovený měl zjevně radost, že se něčím zaměstná. Rychle přikývl a hned se pustil do práce.

Hammer nadiktoval do vysílačky adresu a oznámil, že už dané místo zajišťují.

Garážová vrata otevřel muž ručně zevnitř. Pak vyjel ven s teslou a ostatní sousedé mu pomohli vystrkat vodní skútr na přívěsu, který zabíral druhé stání.

Wisting s Hammerem se schovali pod střechu. Na místo dorazily další dvě sanitky. Otočily se přímo v ulici a zůstaly v pohotovosti. Ve světle majáčků se okolí v dešti chvělo.

Ve vysílačce se ozývalo jedno hlášení za druhým. O kus dál v sesuvu zřejmě záchranáři vyprostili dva přeživší, současně přicházela oznámení o dalších, menších sesuvech. Znovu zazněla informace, že bezpečnostní zóna v místě, kde není skalnaté podloží, činí sto metrů, a průběžně se aktualizovaly údaje o evakuovaných oblastech.

Wisting si stoupl do garážových vrat. V sousední zahradě se dělo cosi dramatického. Dva muži tam mezi sebou táhli ženu. Na sobě měla jen tričko a spodní kalhotky a byla bosá a celá od hlíny a bahna. V pravém stehně jí zela velká a krvavá tržná rána. Žena hystericky křičela a snažila se mužům vymanit. Okamžitě se přiřítili zdravotníci. Wisting se vrátil na

děšť. Žena volala čísi jméno. Helenko. Několikrát ho zopakovala, potom se zhroutila.

„To je Ellen Traneová,“ vysvětlil jeden z chlapů, který zraněnou přivlekl.

Soused, pochopil Wisting. Dotyčný se mu zdál mimo sebe. Začal něco říkat, ale zakoktal se, při tom lapal po dechu.

„Dostala se ven sama,“ vypravil ze sebe nakonec. „Její dcera Helenka tam ale ještě je.“

„Kde?“ zeptal se Wisting.

Muž máchl rukou.

„Musíte mi ukázat cestu. Počkejte.“

Vrátil se k autu a vzal z něj házečku.

„Ohlas to,“ nařídil Hammerovi.

Dva muži ho doprovodili k sesuvu. Protáhli se plotem z tují a dostali se do zahrady. Na hraně sesuvu stál domeček na hraní, jednou stranou visel nad vzniklou propastí.

Pokračovali dál přes další pozemek, až opatrně došli k okraji jámy. Jen jeden z průvodců měl kapesní svítilnu. Namířil ji dolů.

„Helenko!“ zařval.

Wisting se předklonil a použil svoji svítilnu, neviděl však nic než bahnitou masu hlíny, jílu, keřů, stromů a sutin.

„Bylo to o kus výš,“ usoudil druhý muž.

Pustili se podél hrany sesuvu dál. Světlomet hasičů vrhal jen dlouhé stíny, pomáhali si proto vlastními svítilnami. Jejich paprsky se křížily.

„Tamhle!“ vykřikl první muž.

Paprsek se mihl kolem něčeho o patnáct metrů pod nimi, nejspíš šlo o garážová vrata. Když Wisting přistoupil úplně k okraji, uvolnily se z něj hroudy hlíny. Uviděl záda a temeno světlovlasého dítěte. Holčička seděla v kaluži zavalená zbytky šedivé suterénní zdi.

„Helenko!“ zavolal muž, který ji objevil.

Ozvala se odpověď, avšak až k nim nedolehla. Holčička se pokusila za hlasem otočit, ale nepodařilo se jí to.

Muž si k ústům přiložil ruce.

„Jdeme pro tebe!“ zahulákal a obrátil se k Wistingovi.

Jak on, tak druhý soused od něj očekávali, že něco podnikne.

„Voda kolem ní stoupá,“ podotkl jeden z nich.

Wisting sklopil oči. Do prohlubně, v níž byla holčička lapená, tekla ze všech stran dešťová voda. Přitom bylo jasné, že než dorazí záchranný tým s potřebným vybavením, bude to trvat.

„Dobře,“ řekl, aniž věděl, do čeho jde.

Přes okraj visel do hlubiny drátěný plot. Jeho nejbližší sloupek trčel o metr dál z trávníku. Wisting za něj vzal a začaloumal jím. Sloupek byl zabetonovaný a držel pevně.

Wisting podal svoji svítilnu jednomu muži a šikmo přes hrudník si uvázal házečku. Když stoupl na hranu sesuvu, mírně povolila. Rychle si přidřepl a chytil se ok drátěného plotu. Utržený svah spadal prudce dolů. Z mokré hlíny trčely přetrhané kabely a prasklá potrubí.

Muži za jeho zády holčičku povzbuzovali.

Wisting se zhoupł vzad, zapřel se nohama o hliněnou stěnu a přitiskl se k plotu, aby rozložil váhu.

Na nohou měl polobotky z umělé kůže. Před dvěma nebo třemi roky je dostal od Line k narozeninám. Měly ošoupané a hladké podrážky. Navíc se mu teď rozvázala tkanička.

Ručkoval dál, snažil se o plot zapírat nohama. Špičky bot měl příliš široké na to, aby se vešly do ok, ale u každého sloupku si mohl trochu odpočinout.

Najednou mu pravou rukou projela bolest. Nevšiml si ocelového šroubu trčícího ze spoje plotu. Začala mu téct krev. Několikrát ruku sevřel v pěst a pak pokračoval.

Plot nedosahoval až úplně dolů. Posledních pár metrů se proto musel Wisting pustit. Sklouzl po hliněné stěně a oběma nohama dopadl do mělké kaluže. Když nohy vytahoval, jedna bota mu v kaluži uvízla.

Oba sousedé mu shora svítili. Holčička od něj byla asi deset metrů. Wisting se hrabal vpřed, obešel cosi, co vypadalo jako zahradní stůl a velká matrace.

Z druhé strany kráteru se najednou ozvaly hlasité výkřiky. Zastavil se. Vzhledl a uslyšel praskot. Dům stojící na hraně sesuvu se kymácel a hrozil zřícením. Chvilí se vznášel ve vzduchu, pak půda pod ním zmizela.

Jak se stavba skácela a rozbila všechno pod sebou, okolní zem se zachvěla. Stěny domu se rozpoltily a rozpadly se na velké kusy. Střecha se zploštila a klouzala dál k moři, kde nakonec zůstala ležet.

Oba muži nahoře se snažili zavalenou holčičku uklidnit. „Všechno dobře dopadne! Už k tobě jde pomoc.“

Wisting se s námahou brodil dál, až došel k dívce. Voda už jí sahala po ramena.

Obešel ji, zvedl jí hlavu a probral ji. Holčička byla asi tak sedmi- osmiletá a velmi útlá. Měla studenou pokožku a úplně fialové rty.

„Jsem tady,“ řekl a oslovil ji jménem. „Vytáhnu tě odsud.“

Zašmátral pod vodou a podařilo se mu nahmátnout předmět, který ji zavalil. Jízdní kolo. Uvolnil ho a odhodil.

Holčička přesto nemohla vstát. Spodní část těla měla pohrbenou v bahně.

„Tvoje maminka je v pořádku,“ pokračoval. „V bezpečí.“

Dívku obešel, popadl ji v podpaží a pokusil se ji vytáhnout. Zakřičela bolestí, ale nepohnula se ani o píd.

Znovu ji tedy obešel, ohmatal prostor okolo jejích nohou, snažil se prohrabat blátem. Rukama narážel na prkna, kameny a zkroucené kovové části. Postupně je odhazoval, až narazil na asi kovovou trubku, která jí svírala levou nohu.

Muži na něj shora zakřičeli, chtěli vědět, jak to jde. Neodpověděl jim. Ze všech sil se snažil trubku zvednout. Zároveň ji chtěl odsunout stranou, aby tím holčičce nohu uvolnil.

Vynaložil poslední zbytky sil. Nebyl si jistý, jestli to zvládne.

„Zkusíme to znovu,“ řekl nejen dívence, ale i sobě.

Vzal ji znovu v podpaží. Tentokrát se mu ji podařilo z bahna vyprostit překvapivě snadno. Přesto vyjekla bolestí.

Vytáhl ji z vody a zpola ji položil na matraci. Holčička byla bosá a na pravém kotníku měla otevřenou zlomeninu. Z rány vyčuhovala kost.

Wisting zvedl pohled k drátěnému plotu.

„Teď tě potřebujeme dostat nahoru,“ pronesl, ačkoli sám nevěděl, jak to provést.

Nahoře na hraně sesuvu se mezitím shromáždili další lidé. Jeden k nim začal spouštět kovový žebřík. Wisting za něj byl rád. Žebřík sice dosahoval jen asi do poloviny, přesto se hodil.

Holčičku k němu donesl. Nato si přes hlavu přetáhl házečku a zavolal na ostatní, co udělá. Házečku jim hodí a druhý konec omotá holčice kolem hrudníku, přičemž ti, co stojí na kraji, ji pak podél žebříku vytáhnou.

Pokusil se o to, hned však pochopil, že to nepůjde. Bylo jasné, že bude muset s děvčátkem vyšplhat.

Shora se ozývaly výkřiky a někdo jim spustil zahradní hadici.

To by možná šlo.

Wisting hadici omotal holčičce kolem hrudníku dvakrát, potom ji zavázal na uzel a utáhl ho.

Holčička vykvikla a zalapala po dechu. Wisting se tím nenechal rozhodit. Dovlekl ji k žebříku a obrátil ji k němu zády. Pak dal znamení ostatním, že můžou vytahovat.

Sám zatím žebřík přidržoval. Zpočátku to šlo snadno. Dívenka klouzala podél příčlí. Teprve v pasáži, kam už žebřík nedosahoval, bylo nutné zpomalit. Wisting se bál, aby hadice nepraskla, nakonec ale pomocníci holčičku přetáhli přes okraj a dostali ji do bezpečí.

Adrenalin ho doposud udržoval v činnosti. Teď si ovšem Wisting uvědomil, že mu je zima a že ho bolí pravá ruka. Chvilí sbíral síly, než se po žebříku pustil sám. Shora opět uslyšel

výkřiky. Zvedl oči a zjistil, že lidé nad ním ukazují pod stěnu sesuvu. Ohlédl se tam. Kulhal k němu pes, kterého spatřil už předtím.

Slezl tedy zpátky. Pes došel až k němu a opřel si mu čumák o lýtko. Wisting se sklonil, podrábkal ho za uchem a chvíli na něj mluvil.

Byl to středně velký voříšek. Wisting ho zvedl a potěžkal. Mohl vážit tak deset kilo. Usoudil, že ho unese, ale že vyšplhat s ním po příkrém sesunutém svahu bude obtížné. Potřeboval něco, do čeho by zvíře vložil.

Postavil ho proto na zem a dopotácel se k matraci zpola pohřbené pod rozblácenou hlinou. Bylo na ní navlečené prostěradlo. Stáhl ho. Protože pes se za ním připloužil, donesl ho pak Wisting na ramenou zpátky k sesunuté stěně, tam ho přemístil do prostěradla a to kolem něj zavázal jako pytel. Voříšek se při tom mlel.

Lidé nahoře pochopili, oč se Wisting snaží, a znovu mu spustili hadici. Ten na ni pytel přivázal a naznačil, že je hotov a že můžou náklad začít zdvihat. Jakmile se zvíře dostalo do bezpečí, začal sám opět stoupat po žebříku. Když byl skoro nahoře, žebřík se zakymácel, ale Wisting šplhal dál a chytil se drátěného plotu. Nohy se mu třáslly, přesto dotápal na pevnou půdu. Paže ho bolely. Přitáhl se a držel se tak pevně, až mu zběhlaly prsty. Jen co se přiblížil k okraji, napráhly se k němu dvě paže, chytily ho a vytáhly na rovnou plochu.

Převalil se na záda a jen tam tak ležel, tvář mu skrápěl déšť.

Ve tři hodiny ráno už se situace trochu stabilizovala. Evakuace nejbližších domů skončila a rozsah samotného sesuvu nebyl tak strašlivý, jak se Wisting původně obával. Neměli hlášené žádné mrtvé, žádný raněný nečekal na přepravu.

Dávno se převlékl do náhradního oblečení, které měl v cestovní tašce. Navíc mu majitel domu, v němž zřídili shromaždiště, půjčil holínky a tlustý svetr.

Zásahový tým měl venku rozmístěné vybavení. Malé benzinové agregáty dodávaly elektřinu a zajišťovaly osvětlení. Wisting se skláněl nad kempinkovým stolem, na němž ležela mapa okolí. Sesuv strhl celkem jedenáct bytových jednotek. Každý postižený dům byl na mapě zakroužkovaný červeným fixem.

První hlášení přijala tísňová linka ve 23.36. V době, kdy se svah utrhł, už obyvatelé povětšinou leželi v posteli, přesto se dokázali dostat ven. Někteří vyběhli jen v nočním prádle.

Nejdřív se v obytné zóně vytvořila hluboká průrva. Nejbližší domy se překlopily na bok a sklouzly, až když svah pod nimi začal ujíždět. Díky tomu stihli obyvatelé domovy opustit.

Jmenné seznamy s adresami evidovanými v registru obyvatel ukázaly, že katastrofa postihla třicet dva osob, navíc se v oblasti nacházely další dvě osoby, které tu pobývaly na návštěvě. Osmnáct lidí utrpělo lehčí zranění a šest vážná, nikdo však nebyl ohrožen na životě. Sedm lidí vyvázlo úplně bez zranění a jeden manželský pár nahlásil, že se zdržuje mimo domov. Díky tomu nyní věděli, že postrádají už jen jedinou osobu, nebyli si ovšem zcela jistí, jestli se v oblasti nepohybovali nějací kolemjdoucí.

Pohřešovaným byl osmadvacetiletý August Tandberg, který bydlel sám v suterénním bytě. Ve vysílačce zazněla in-

formace, že jeho rodiče dorazili na místo a čekají na velitelském stanovišti za severními zátarasy.

Wisting s Hammerem seznamy znovu prošli, aby znali přesná čísla, až bude potřeba aktualizovat zprávu pro média.

Vysílačku měli postavenou na rohu kempinkového stolu. Neustále se z ní něco ozývalo. Posádka jednoho vrtulníku právě ohlásila, že termokamera cosi zachytila. Už potřetí. Předtím takhle našli kotec s králíky a krb, který ještě vydával teplo.

Wisting došel na kraj garáže. Nad spodní částí sesuvu se vznášel vrtulník a osvětloval dům převrácený na bok, který měl zachovalé tři zdi a část střechy. Další vrtulník osvětloval zešikma totéž místo, jen z jiného úhlu. Posádka právě spouštěla dva záchranáře.

Hammer si došel pro dalekohled. Chvilí akci sledoval, načež ho podal Wistingovi. Záchranáři se činili za hromadou stavební suti, v níž se všechno válelo páte přes deváté. Ve vysílačce se ozvalo několik hlášení. Kvůli rachotu rotorů však nebylo slovům pořádně rozumět. Mluvní hlášení zopakoval a dostalo se mu potvrzení o nálezu osoby v bezvědomí. Ženského pohlaví.

Wisting se vrátil ke kempinkovému stolku a prošel své seznamy. Figurovalo na nich sedmnáct žen, všechny měl odškrtnuté.

Vrtulníky si vyměnily pozice a posádka spustila potřebné vybavení. Vzápětí se ozvalo vrčení motorové pily. Sotva utichlo, zazněla ve vysílačce prosba o spuštění závěsného vaku.

První vrtulník se vrátil a vak spustil. Několik minut se vznášel na místě, načež zraněnou ženu i s jedním záchranářem zdvihl a odletěl s nimi.

Lékař na shromaždišti se připravil. Vrtulník přiletěl nad ně a vak spustil níž. Záchranáři si ho převzali. Wisting počkal, až se vrtulník vzdálí, potom přistoupil blíž. Bezvědomá žena měla tmavé vlasy a mohlo jí být kolem třiceti. Nad čelem

utrpěla otevřenou frakturu lebky. Hammer jí přidělil průběžné číslo Ž-14. Žena číslo čtrnáct vyproštěná ze sesuvu. Než ji zdravotníci připojili ke kyslíku, stihl ji Wisting vyfotografovat. Srdeční tep a krevní tlak měla nízký a tělesnou teplotu třicet tři stupňů.

Když ji přenášeli na transportní nosítka, sklouzla z ní termofólie. Ukázalo se, že je dotyčná zcela nahá. Špinavé tělo měla poseté řeznými ranami.

Jakmile ji sanitka odvezla, Wisting ji zaevidoval jako neznámou osobu a připojil stručný popis. Fakt, že na sobě neměla žádné oblečení, dokládal, že během katastrofy se nacházela v některém domě, v přehledu však nefigurovala. Všechny obyvatelky už identifikovali.

Vrtulník se vrátil o kousek výš nad místo nálezu neznámé ženy a opět se z něj spustili dva záchranáři. Wisting přiložil k očím dalekohled a spatřil, jak záchranáři odklízejí oblast zavalenou zbytky prken.

„Prý je tam ještě někdo,“ sdělil mu Hammer, který poslouchal vysílačku.

Zanedlouho se ukázalo, že byl skutečně nalezen ještě jeden člověk, muž daleko v sesunuté mase. Také v bezvědomí, ale naživu.

Během čekání déšť ustal, nebe ani okolí se přesto nijak nerozjasnilo. Po půlhodině se ozvalo oznámení, že záchranáři muže vyprostili a žádají o spuštění vaku.

Následně si zraněného převzal zdravotnický tým. Wisting s Hammerem po odletu vrtulníku opět přistoupili blíž. Hammer vytáhl mobil s fotografiemi Augusta Tandberga, které dostali k dispozici. Muž na nosítkách byl sice zakrvácený a zabahněný, o jeho identitě však nebylo pochyb.

Byl bos a od pasu nahoru nahý, na sobě měl pouze kalhoty – sice zapnuté na knoflík, ale zip už zapnout nestihl, stejně tak opasek, zjevně se začal oblékat poté, co se půda dala do pohybu.

Hammer mu přidělil označení M-12. Lékaři dělala starost velká boule v břišní krajině, jinak ovšem muž neměl viditelná zranění. Než ho odvezla sanitka, Wisting ho vyfotografoval, aby snímek mohli poslat kolegům, jejichž úkolem bylo zůstat ve styku s jeho rodinou.

Ani po nálezů posledního pohřešovaného záchranářský tým neukončil činnost ihned. Vrtulníky pátraly nad sesuvem ještě drahnou chvíli, ale jakmile jim začalo docházet palivo, stáhly se.

V půl páté ráno dostal Wisting pokyn, že může shromáždit zrušit a že se má dostavit na velitelské stanoviště.

To bylo zřízené ve stanu civilní obrany na fotbalovém plácku. Poblíž se usídlili i novináři. Wistinga s Hammerem si nikdo nevšímal.

Ve stanu panovala příjemná teplota. Spolu s veliteli jednotlivých složek integrovaného záchranného systému tu stála policejní náčelnice. Až do nálezů posledního pohřešovaného přitom štáb řídila z policejní stanice. Nechyběl ani starosta. Zanedlouho je čekalo setkání s novináři a náčelnice si chtěla utřídit fakta. Velitel zásahu jí v hrubých rysech shrnul průběh událostí a vypočítal, kolik záchranářů se na akci podílelo. Wisting jí také podal hlášení a sdělil jí, že všechny obyvatele i návštěvníky našli a identifikovali. Odpovědný zdravotník ji informoval o míře zranění jednotlivých osob a uvedl, že všichni jsou mimo ohrožení života.

„Něco nového ohledně té čtrnácté ženy?“ zeptal se Wisting. Zdravotnický záchranář zavrtěl hlavou.

„Kvůli poranění hlavy jsme ji museli uvést do umělého spánku,“ odpověděl. „A její identitu neznáme.“

Náčelnice k němu zalétla pohledem.

„Nemáme hlášené žádné jiné pohřešované,“ dodal záchranář.

Rozvinula se diskuse, jak tuhle informaci podají médiím. Wisting se vzdálil. Jeho úkol tu skončil.

Wistingovi se podařilo na pár hodin usnout, ale pak už musel do práce. Když vešel do koupelny, pračka se zabahněným oblečením právě doprала. Prádlo pověsil a zavolal na stanici, aby oznámil, že se v kanceláři objeví do hodiny. Než si v noci lehl, osprchoval se, proto si teď jen opláchl obličej studenou vodou. Jak se potom otíral, zasvrbělo ho strniště.

Ve vodě se mu odlepila náplast na pravé ruce. Strhl ji úplně, ránu vyčistil a znovu si ji přelepil.

Hodiny ukazovaly téměř osm. V obývacím pokoji si pustil televizi, aby se podíval na ranní zpravodajství a zjistil, co je nového.

Vrzly domovní dveře. Line křikla z předsíně pozdrav a vešla i s Amálkou. Na obrazovce běžely živé záběry z místa sesuvu. Za svítání bylo vidět, jak rozsáhlé jsou škody. Wisting se podíval na vnučku, která nesla na zádech školní aktovku.

„Mluvily jsme o tom,“ pronesla Line. „Před chvílkou jsme taky koukaly na zprávy.“

Wisting se usmál.

„Naše domy jsou bytelné,“ spustil, „a stojí na skalnatém podloží. Tvoje škola taky. I naše policejní stanice.“

Na obrazovce se objevila policejní náčelnice. Jednalo se o záběry staré několik hodin. Wistingovými slovy oznámila, že všichni obyvatelé a návštěvníci byli identifikováni. O neznámé ženě se nezmínila.

„Běž se mrknout, jestli v dědově šuplíku nenajdeš něco na zub,“ poslala Line dcerku do kuchyně.

Slyšeli, jak holčička vytahuje spodní zásuvku kuchyňské linky.

„Bydlí tam Thea,“ pronesla Line. „Moje spolužačka ze střední.“

Jednalo se o kamarádku, se kterou se hodně sblížila v maturitním ročníku.

„Úplně tam ne,“ kývl Wisting k celkovým záběrům na dané místo. „Na seznámech ji nemáme.“

Dcera se na něj zadívala.

„Tys měl službu?“ zeptala se.

„Stalo se to, když jsme se včera s Hammerem vraceli, a tak nás tam poslali.“

„Uf,“ vydechla Line. „Postihlo to někoho známého?“

Wisting zavrtěl hlavou.

„O nikom nevím, ale bydlí tam Gunnar Helner.“

„No jo vlastně, ten podvodník s uměním,“ usmála se dcera.

Když ještě pracovala v bulvárním deníku VG, napsala o něm článek. Neměl v pořádku účetnictví, zákazníkům neplatil, jak měl, a také prodával falešné obrazy a obchodoval s uměleckými díly odcizenými za druhé světové války židům.

„Ten vyvázl bez zranění,“ sdělil dceři Wisting. „Ale přišel o střechu nad hlavou. Nepochybně to zavalilo nějaká nenahraditelná umělecká díla.“

Postřehl, že takhle informace vzbudila Linin zájem. Dcera zavětrila sólokapra. Před několika roky opustila práci novinářky a začala se věnovat dokumentárnímu filmu. Přípravovala dlouhodobé projekty, při nichž spoustu práce mohla zastat z domova, nicméně občas musela hodně cestovat.

Amálka se vrátila s balíčkem sušenek.

„Jenom dvě,“ usměrnila ji Line.

Wisting se sklonil, vnučku zvedl a posadil se s ní do křesla.

„Už umíš nějaká další písmenka?“ chtěl vědět.

„Umím přece všechna,“ odpověděla holčička odevzdaně.

Wisting ji vyzval, aby mu přečetla název sušenek.

„O-r-e-o.“

Pohladil ji a sám si také posloužil.

„Brzy budeš číst knížky ty mně.“

Amálka se zasmála.

„Nepohlídal bys ji v sobotu?“ požádala ho Line. „Ráda bych si někam vyšla.“

„Aha?“

Dcera rezignovaně vzdychla.

„Jenom s kamarádkami.“

Wisting dloubl vnučku do boku.

„Jistěže pohlídal.“

„A může tu i přespat?“

„Jasně,“ ujistil dceru Wisting.

Ve zpravodajské relaci novináři právě rozpítvávali, kdo za neštěstí nese odpovědnost. Starosty se ptali na příčinu, řekl jim však, že k té se zatím vyjádřit nemůže, na to je příliš brzy.

„Pršelo celý týden,“ podotkla Line. „To s tím jistě nějak souvisí.“

Wisting postavil Amálku na podlahu.

„Budeš se tomu ještě věnovat?“ pohodila Line hlavou směrem k televizi.

„Přímo na místě sesuvu ne,“ odpověděl Wisting a vyprovodil ji i s vnučkou do předsíně. „Ale budeme muset vyřídit papíry a to se pak často vynoří něco nečekaného.“

Velitel zásahu si zřídil pracovnu ve velké zasedací místnosti v druhém patře policejní stanice a tam také na devátou svolal poradu. Wisting se zastavil u sebe v kanceláři a zrušil několik schůzek, pak došel na konec chodby, kde seděla Maren Dokkenová. Přestože jí ještě nebylo ani třicet, patřila k vyšetřovatelům, kterých si cenil nejvíc. Byla pečlivá, spolehlivá a pracovitá.

„Máš dneska hodně schůzek?“ zeptal se jí.

„Dvě,“ odpověděla.

Wisting pokývl.

„Rád bych, aby sis vzala na starosti vyšetřování toho selvu.“

Maren zalétla pohledem k hromadě složek na rohu psacího stolu.

„Všechno ostatní v prvních týdnech odsuň.“

„Nikdy jsem nic takového nedělala,“ namítla.

„Nebudeš na to sama a většinu práce odvedou odborníci. Geologové a lidi z Norského úřadu pro vodní hospodářství a energetiku. Ti zjistí příčinu, pak bude třeba jen stanovit, do jaké míry se tomu neštěstí dalo předejít. Jaké posudky předcházely procesu plánování a výstavby. Potřebuju někoho šikovného, kdo dokáže sbírat a třídit informace. Zbytek dořeší policejní právnička.“

Wisting se podíval na hodinky.

„Jestli můžeš, půjdeme teď na poradu.“

Maren se s úsměvem zvedla a vzala si propisku a zápisník.

Do deváté zbývalo ještě pár minut. Vedoucí různých odborů obecního úřadu se v místnosti neformálně bavili se zástupci jednotlivých složek integrovaného záchranného systému. Někteří přítomní upíjeli kávu, jiní telefonovali.

Velitelkou policejní operativy byla jmenována asi pětatřicetiletá Ada Worrenová. Ta patřila k nové generaci policistů, jíž šlo především o vlastní kariéru, o výkon samotné práce už méně. Seděla v čele stolu s jedním nadstrážmistrem ze štábu policejní náčelnice, který si cosi četl na notebooku.

Wisting došel k nejbližší volné židli a přidržel se opěradla.

„Případ bude vyšetřovat Maren Dokkenová,“ oznámil.

Nadstrážmistr se na něj zadíval, pak pohlédl na Maren a znovu na Wistinga.

„Ty nepovedeš vyšetřování osobně?“ podivil se.

„Tentokrát ne,“ odpověděl Wisting.

O krok ustoupil a přenechal Maren dané místo, načež se vydal zpátky na oddělení.

Cestou potkal Nilse Hammera, který právě mířil do své kanceláře. Vypadal vyčerpaně. Měl kruhy pod očima a bundu na sebe zjevně jen tak hodil.

„Jak se vede Sisselinu tátovi?“ zeptal se ho Wisting.

„Jeho dům stojí v zóně, kterou jsme evakuovali. Prozatím se tedy nastěhoval k nám.“

„Nemusels chodit do práce. Jeď domů a starej se o rodinu.“

„Kdo bude případ řešit?“ chtěl vědět Hammer.

„Maren.“

Hammer přikývl. „Fajn. Nějaké novinky ohledně té čtrnácté ženy?“

Wisting zavrtěl hlavou. Hammer si srovnal bundu.

„Určitě mě nepotřebuješ?“

„Dneska ne,“ ujistil ho Wisting.

Hammer ukázal na svůj psací stůl.

„Tak já tu zůstanu jen asi hodinu.“

„Uvidíme se zítra,“ rozloučil se s ním Wisting a odebral se k sobě do kanceláře.

Události předchozí noci poznamenaly atmosféru na celé stanici. Wistingovým úkolem bylo zajistit běžný chod. Občas se podíval do internetových deníků. Postupně se vynořovaly

osobní příběhy a zážitky lidí postižených katastrofou. Wisting poznával jak jména, tak tváře. Zveřejněné prožitky na něj zapůsobily. O tom, že dotyční zůstali naživu, rozhodla v několika případech náhoda a vteřiny.

Na sklonku pracovního dne za ním zašla Maren.

„Dojedu se na místo podívat,“ oznámila mu.

Wisting se na židli opřel a obrátil se k oknu. Ještě před chvílí hustě pršelo, ale teď už jenom kapalo.

„Že bych jel s tebou?“ nadhodil.

„Klidně.“

Vstal, vzal si bundu a kráčel za kolegyní do suterénních garáží.

„Už se někdo k té události odvážil vyjádřit?“ zjišťoval.

„Ve chvíli, kdy se to stalo, měla už obec v terénu lidi,“ vysvětlila Maren. „Voda totiž tekla přes spodní část Stavernské ulice. Nejspíš se tam ucpal propustek a voda se postupně hromadila. Golfové hřiště na protější straně se proměnilo v jeden velký bazén a ty tisíce kubíků tam vytvořily obrovský tlak. Než na místo dorazili z technických služeb, silnice, která v tu chvíli fungovala jako hráz, povolila. A záplavová vlna s sebou cestou k fjordu stáhla masu zeminy a hornin.“

„Takže za to mohlo ucpané potrubí,“ shrnul Wisting.

„Někdy stačí málo,“ podotkla Maren.

Na silnici k místu sesuvu byl hustý provoz. Po obou stranách parkovala auta a Wisting s kolegyní se museli vpřed proplétat.

Maren chtěla nejdříve vidět hranu sesuvu, kde se utrhla silnice. Wisting zvednutím dvou prstů pozdravil policistu hlídkujícího ve voze u vnějších zábran. Maren pak dojela k vnitřním zábranám a zaparkovala tak, že měla kapotu až pod páskami.

Zpoza nich k nim přistoupil muž z civilní obrany.

„Nechodte moc blízko,“ varoval je.

Zastavili se několik metrů od okraje, kde asfalt končil. Na protější straně trhlíny stál filmový štáb. Mezi nimi chybělo téměř šedesát metrů vozovky.

Dole ve vzniklé jámě tekla voda. Z hran se stále uvolňovala zemina. Klouzala dolů a voda ji odnášela.

Sesuv sledoval reliéf krajiny a stácel se mírně vpravo. Asi o tři sta metrů níž se blyštěla voda, ale z místa, kde stáli, nebyl vidět celý rozsah škod.

V horní části původního svahu rostl listnatý les, o kus níž bylo do půlkruhu uspořádané osídlení kolem zátoky a úplně dole se nacházela pláž. Asi sto metrů nad nimi vedla silnice do Stavern, odkud k nim doléhala svištění vozidel. V noci byla silnice zavřená, avšak v ranních hodinách ji uznali za provozuschopnou a bezpečnou.

„V Helgeroa došlo v osmdesátých letech taky k sesuvu, i když menšímu,“ spustil Wisting. „Tehdy jsem sloužil jako pochůzkář. Vzala při tom zasněžená stodola a zahynulo několik prasat, ale z lidí nebyl zraněn nikdo. Seběhlo se to hodně podobně. I tam se ucpal poddimenzovaný propustek a voda se začala hromadit. Nakonec to silnice, která vodu zadržovala, taky nevydržela a rupla. Na druhé straně pak vodě nedokázalo nic odolat.“

Maren přikývla.

„Poslední zachráněná žena se jmenuje Jorunn Sandová, její muž ji dnes dopoledne nahlásil jako pohřešovanou.“

„Co tady pohledávala?“ podivil se Wisting.

„To nevím. Její manžel si myslel, že je v práci.“

„A kde pracuje?“

„Jako domácí ošetřovatelka.“

Wisting se na Maren zadíval. Lehký déšť se jí na vlasech leskl jako rosa.

„Má tady centrum domácí péče nějaké klienty?“ zajímal se.

„Nemá. Navíc v práci nebyla. Ráno se prý hodila marod.“

„Už je při vědomí?“

„Je, jenom jsme s ní ještě nemluvili.“

Vrátili se spolu k autu. Maren vycouvala, na silnici se otočila a k sesuvu dojezda z jiné strany. Wisting jí vysvětlil, kde měli v noci s Hammerem shromaždiště. U vnitřních zábran

nikdo nehlídkoval, a tak Wisting vylezl ven a pásky nadzvedl, aby pod nimi kolegyně mohla projet.

Zaparkovali před dvojgaráží. Na prostranství před ní zanechali zdravotničtí záchranáři nepořádek.

Maren s Wistingem mlčky vystoupili a přibouchli za sebou dveře. Slyšeli jen skřek racků.

Maren vylezla na skalnatý vršek a přitáhla si bundu blíž k tělu. Wisting si z auta vzal dalekohled a stoupl si vedle ní.

Nad vzniklou jámou kroužilo hejno racků, jiní opodál bojovali o zbytky jídla a další poživatiny, na které narazili.

Wisting kolegyni popsal, jak probíhaly záchranné práce. Půjčil jí dalekohled a při tom jí ukázal místo, odkud vyprostil holčičku, a poté plochu, kde se našly poslední dvě osoby.

Na protější straně kráčel po hraně sesuvu muž.

„Nějaký civilista,“ podotkla Maren. „A dostal se daleko za zábrany.“

Wisting si od ní dalekohled zase vzal a zaostřil.

„To je Gunnar Helner.“

„Ty ho znáš?“

„Je místní, jeho dům stával někde tamhle,“ ukázal na oblast o kus výš ve svahu.

„Jednou jsem u něj prováděl domovní prohlídku,“ pokračoval. „Ve sklepě jsem našel nějaké obrazy.“

„Ukradl je?“ zeptala se Maren.

„Spíš fungoval jako překupník,“ odpověděl Wisting a dalekohled jí opět vrátil. „Vždycky se zabýval koupí a prodejem obrazů a jiného umění, ale nikdy ho moc nezajímalo, odkud ty malby nebo jiné předměty pocházejí. Měl v domě rozsáhlou sbírku. Tu teď nejspíš hledá.“

Muž naproti si jich všiml a od hrany sesuvu poodstoupil. V tu chvíli déšť zesílil.

„Nepojedeme?“ nadhodil Wisting.

Maren dál pozorovala okolí dalekohledem a neodpověděla.

„Co je?“

„Nevím, ale koukni se nalevo od té červené zdi,“ řekla Maren a podala mu dalekohled.

Ukázala příslušným směrem. Wisting pochopil, co má na mysli, a přiložil dalekohled k očím. Vzdušnou čarou to k danému místu nebylo dál než sto metrů a dalekohledem si vše ještě přiblížil.

„Co hledám?“

„Tenisku. Leží podrážkou vzhůru. Myslím, že z ní trčí noha.“

Wisting tenisku našel. Pod ní v bahně mizelo cosi, co vypadalo jako nohavice od kalhot. Od špinavých džínů.

„To bude asi mýlka,“ usoudil. „Záchranáři v noci okolí prohledali pomocí termovize.“

Otřel si z očí dešťovou vodu a popošel o deset metrů stranou, aby se podíval z trochu jiného úhlu.

„Možná to je figurína nebo tak něco,“ nadhodila Maren.

„Nebo tak něco,“ zopakoval Wisting. „Myslím, že bychom to měli zjistit.“

Nasedl do auta a zavolal na velitelství zásahu, kde mu předali Adu Worrenovou.

„Něco jsme tady našli,“ sdělil jí, jen co vysvětlil, kde jsou. „Ve spodní části sesunutého svahu se možná nachází mrtvý člověk.“

„Kde by se tam vzal?“ nechápala Ada Worrenová. „Nikoho nepohřešujeme. Všechny obyvatele jsme identifikovali.“

Wisting jí popsal, co viděli.

„Měli bychom to prověřit,“ dodal. „Nejjednodušší by bylo vyslat tam dron.“

Na druhém konci se rozhostilo ticho.

„Ideálně než se setmí.“

„Vyšlu na místo pilota s dronem,“ slíbila Ada Worrenová.

Víc slov už nezaznělo a hovor ukončili. Wisting si položil telefon do klína. Déšť bubnoval do střechy a čelního skla. Maren nastartovala. Stěrače se rytmicky míhaly po skle.

„Počkáme tady,“ rozhodl.

Auto s dronem dorazilo za půl hodiny. Během čekání začal foukat vítr, ale ne tak silný, aby ztěžoval ovládání dronu.

Maren pilotovi popsala, na které místo se má zaměřit. Wisting stál za nimi a sledoval záběry kamery na displeji. Dron se snašel do jámy a při tom bzučel jako veliký rozzuřený hmyz.

Masa zeminy a hornin se stále pohybovala. Voda protékající oblastí sesuvu si neustále nacházela nový směr, razila si cestu a vyvolávala další sesuvy. Dole na moři byly položené bariéry pro zadržování plovoucích předmětů. Hlídkovala tam loď pobřežní stráže.

Teniska se z místa nepohnula. Obrázky byly jasné a ostré. Pilot zazoomoval, aby bota vyplnila celý displej, pak dron navedl tak, aby ji obletěl z druhé strany.

Tkaničky byly zavázané. Dron trochu vystoupal a ucouvl, současně se naklopil svisle. V tu chvíli se objevila modrá džinovina nohavice, která byla povyhrnutá, a mezi lemem kalhot a botou tak bylo možné zahlédnout ponožku a chlupatou lidskou nohu.

Pilot zaklel.

„Myslím, že máte pravdu,“ hlesl.

„Jenže se tam nemůžeme dojít podívat, to je o život,“ podotkl druhý operátor.

Dron se vznášel na místě. Wisting vytáhl telefon.

„Můžete nám ty záběry poslat?“ zeptal se.

Pilot přikývl a rozklikl na displeji menu. Wisting počkal, dokud se soubor nenasdílel, potom zavolał Adě Worrenové.

Vysvětlil jí, k jakému závěru dospěli, a oznámil jí: „Potřebujeme vrtulník.“

„Počkejte chvíli,“ zarazila ho velitelka operativy.

Wisting pochopil, že si prohlíží zaslané záběry, potom ho přepnula na čekání. Ozvala se znovu až po takřka dvou minutách.

„Přiletí k vám Sea King,“ sdělila mu. „Operační středisko odhaduje, že by u vás mohl být za třicet minut. Povolala jsem i lékaře a sanitku.“

Wisting přetlumočil zprávu ostatním. Dron přistál. Wisting s Maren se rozhodli, že počkají v autě.

„Od sesuvu neuplynulo ani čtyřiaadvacet hodin. Musí to být někdo, koho zatím nikdo nepohřešuje. Někdo, kdo bydlí sám a šel se třeba večer projít nebo tak něco.“

„Ať tak, či onak, není to dobrá zpráva. Měli jsme si při informování o katastrofě nechat otevřená zadní vrátka. Policejní náčelnice prohlásila, že všechny postižené jsme vyprosili a identifikovali.“

Po deseti minutách dorazila sanitka a pět minut nato auto s lékařem. Za nimi přijel hlídkový vůz, na zadním sedadle seděla Ada Worrenová. Wisting přepnul vysílačku na kanál společný pro všechny záchranné složky, ale zůstal v autě. Maren znovu pustila stěrače. Wisting se předklonil a zadíval se na nebe. Po chvíli, kterou strávili mlčky, zahlédl vrtulník. Přilétal k nim s blikajícími světly od jihovýchodu. Vzápětí se ve vysílačce ozvalo hlášení.

„*Volám policii Larvik, policii Larvik. Tady Saver 4-0.*“

Odpověděla Ada Worrenová – uvedla přesné souřadnice získané z dronu.

Wisting i Maren vystoupili. Rytmicky se otáčející listy rotoru proti nim hnaly déšť a vítr. Ostatní záchranáři se postavili k nim.

Vrtulník přeletěl v nízké výšce nad místem nálezů.

„*Termokamera nic nezaznamenala,*“ oznámila posádka.

„Jak rychle člověku klesne tělesná teplota?“ chtěla vědět Maren.

Wisting se podíval na hodinky. Ukazovaly téměř tři.

„Od sesuvu neuplynulo víc než patnáct hodin,“ pronesl a zalétl pohledem k lékaři, který jim vysvětlil, že roli hraje řada okolností. „Tělesná hmotnost, teplota vzduchu i teplota okolí, nicméně v tuhle chvíli by tělesná teplota člověka neměla být nižší než pětadvacet stupňů.“

Wisting vytáhl ramena k uším. Odhadoval, že teplota vzduchu se bude pohybovat kolem deseti, na říjen tedy mírně nad průměrem. Mrtvé tělo by tudíž musela termokamera ještě zaznamenat.

„Třeba je to figurína,“ zopakovala Maren svůj předchozí návrh.

„Kéž by,“ opáčil Wisting.

Ve vysílačce zachrastilo.

„*Objekt vidíme,*“ ohlásil pilot vrtulníku. „*Klesáme.*“

Boční dveře se otevřely, jeden záchranář se zacvaknul na ocelové lano a nechal se spustit. Chvíli se nad místem houpal jako kyvadlo, pak se zkusmo dotkl nohama země.

Wisting v dalekohledu viděl, že záchranář přistál na správném místě. Odhodil několik větví a prken, došel až k místu nálezů, chvíli ho obhlížel a pak zřejmě něco nahlásil do mikrofону upevněného na helmě.

Vzápětí zprávu přetlumočila posádka vrtulníku: „*Potvrzený nález mrtvého těla.*“

„*Rozumím,*“ přitakala Ada Worrenová.

Maren řečené nezaslechla.

„Našli tělo,“ informoval ji Wisting.

Podal jí dalekohled, aby se kolegyně mohla podívat.

Z vrtulníku právě spouštěli dalšího záchranáře. Držel v rukou dvě lopaty. I bez dalekohledu mohl Wisting sledovat, jak oba s kolegou tělo vyprošťují, jak odhazují bahno a odklízejí trosky.

Nato jim z vrtulníku spustili závěs a záchranáři do něj mrtvého položili. Jednoho záchranáře i se závěsem vrtulník zvedl a přesunul k čekajícím policistům. Tam záchranář odvázal

závěs i sebe, načež se vrtulník pootočil, aby stejně přemístil i jeho kolegu.

Obětí byl asi pětatřicetiletý muž. Hlavu měl oteklou a promodralou. Celý byl špinavý. Měl polodlouhé vlasy, na sobě džíny, rolák a větrovku. Ve spodní čelisti mu zela veliká rána, navíc měl škrábance a odřeniny i na čele a na nose a v levé tváři další hlubokou ránu.

K tělu přistoupil lékař, přidřepł a rutinně zkontroloval vitální funkce, aby mohl muže oficiálně prohlásit za mrtvého.

„Bude nutná pitva,“ pronesl a zvedl se. „Posmrtná ztuhlost už pominula. Ten člověk je nejspíš mrtvý déle než osmačtyřicet hodin.“

„Takže zemřel ještě před sesuvem?“ chtěla se ujistit Ada Worrenová.

Lékař lehce pokrčil rameny.

„Podle mého závěru ano.“

„Mohl byste nám říct něco bližšího o příčině smrti?“ obrátil se k němu Wisting.

„Tu určí patolog,“ odpověděl lékař. „Ale vnější zranění, jako ten roztržený obličej, zřejmě vznikla až posmrtně. Nekrvácela, pravděpodobně k nim tedy došlo při sesuvu.“

Nad nimi přeletěl vrtulník, patrně se chystal přistát na fotbalovém plácku.

Wisting pořídil několik fotografií a pak zdravotníky požádal o latexové rukavice. Navlékl si je a prošacoval mrtvému kapsy. Nenašel nic. Muž neměl ani hodinky, ani prstýnek. Vráscitá kůže na rukou se mu v bledých cárech odlupovala.

Ada Worrenová donesla z hlídkového vozu vak na mrtvoly. Rozložila ho na zem a požádala ostatní, aby jí pomohli do něj tělo přenést. Wisting stál u hlavy a vzal ho za pravé nadloktí.

„Na tři,“ řekla Ada Worrenová a začala odpočítávat.

Wisting podepřel mrtvému hlavu. Zvedli ho a pak opatrně přeložili.

Ada Worrenová začala od nohou zapínat zip.

„Počkej,“ požádal ji Wisting.

Hlavu zemřelého obrátil. Muž měl vlasy spleené a zabláčené. Wisting prameny oddělil. V zátylku zela rána, prohlubeň, do níž mu předtím vklouzl prst, jak chtěl hlavu podepřít.

Děšť bušil do silného igelitu a mrtvému se už mezi nohama vytvořila menší kaluž.

Wisting chvíli zvažoval, že lékaře požádá, aby se na ránu podíval, ale nakonec Adě Worrenové jen pokývl na znamení, že může pytel uzavřít. Takovou ránu už totiž viděl. Jednalo se o vstřel.

Když Wisting zavíral dveře zasedací místnosti, kam svolal spolupracovníky, byla už tma. Všichni přítomní věděli, že tu jsou kvůli mrtvému člověku, jenž dostal označení M-13, podrobnosti však znala jedině Maren Dokkenová.

Mezi přizvanými byl i Benjamin Fjeld, který tu dřív pracoval, ale později se s přítelkyní přestěhoval do Osla. Protože se po čase rozešli, požádal si Fjeld nyní o přeložení zpátky. Během těch pěti let, které strávil jako vyšetřovatel v hlavním městě, získal mnoho znalostí a zkušeností, navíc ho neopustil tehdejší zápal.

Kriminalisticko-technické oddělení tu zastupoval Espen Mortensen a dále z domova dorazil už zjevně odpočatější Nils Hammer.

Právní stránku vyšetřování vraždy, které nyní Wisting hodlal zahájit, měla řešit policejní právnička Christine Thiisová. Kromě budoucích členů vyšetřovacího týmu přizval Wisting ještě policejní náčelnici Agnes Kiilovou – požádal ji, aby se před schůzkou s velitelem zásahu, svolanou o patro výš, dostavila i se šéfem tiskového odboru nejdřív sem.

„Jak to, že ho nikdo nenašel dřív?“ zeptala se nyní náčelnice. „Pátrání jsme měli ukončit teprve ve chvíli, kdy bychom si byli absolutně jistí.“

Wisting položil obě ruce na stůl a roztáhl všechny prsty.

„Nevíme, co je ten člověk zač, ale nejde o oběť sesuvu.“

Agnes Kiilová naklonila hlavu. Wisting jí přetlumočil informace od lékaře, který odhadl, jak dlouho asi může být muž mrtvý.

„Příčinu smrti budeme znát nejdřív zítra ráno po pitvě, nicméně ohledání na místě činu naznačuje, že byl zastřelen,“ uzavřel.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Zrádce**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.